

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Martinou Kotouček Mikoláškovou ve věci

žalobce: **V. G.**, narozený X
státní příslušník Moldavské republiky
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 3. 2025, č. j. CPR-53022-5/ČJ-2024-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „cizinecká policie“) rozhodnutím ze dne 2. 10. 2024, č. j. KRPS-162190-50/ČJ-2024-010023-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b)

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

bodů 1, 3 a 4 a písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 24/2025 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dále cizinecká policie rozhodla, že žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU na dobu 2 let a 6 měsíců, určila mu 30 dnů na vycestování a konstatovala, že nebyly shledány důvody znemožňující vycestování žalobce. Cizinecká policie posuzovala přiměřenost správního vyhoštění zejména s ohledem na to, že se na území ČR nachází žalobcova družka, paní H. A. (žalobce i žalovaná uvádí jméno ve formátu „H. A. bis“, pozn. soudu), a jejich dcera. Zabývala se bezpečnostní návratu do země původu a odůvodnila uložení správního vyhoštění v délce 2 a půl let.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Namítal, že cizinecká policie nevzala v úvahu polehčující okolnosti, a to že svého činu upřímně lituje, v ČR má přítelkyni, paní M. T., občanku ČR. Rozporoval rovněž posouzení bezpečného návratu do země původu.
3. Dne 25. 3. 2025 v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Neshledala zásah do soukromého a rodinného života jako nepřiměřený. Tvrzení žalobce ohledně jeho nové přítelkyně, paní M. T., občanky ČR, hodnotila jako zmatečné a účelové. Zabývala se bezpečnostní situací v Moldavsku i délkou uloženého vyhoštění v kontextu uplatněných odvolacích námitek.
4. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah podání účastníků

5. Žalobce namítl, že správní orgány v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) náležitě nezjistily skutečný stav věci. Správní orgány totiž opomněly zjišťovat i skutečnosti svědčící v žalobcův prospěch a porušily tak s § 50 odst. 3 správního řádu. Cizinecká policie pak jednala v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu a žalovaná tento nesprávný postup aprobovala. Žalovaná řádně nevypořádala jeho odvolací námítky týkající nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. V odvolání žalobce uvedl, že žije na území ČR s družkou, občankou ČR. Žalovaná však místo přezkoumání posouzení přiměřenosti v prvostupňovém rozhodnutí začala bezdůvodně a spekulativně zpochybňovat tuto skutečnost. Žalovaná měla provést místní šetření, případně provést výslech žalobce a jeho družky za účelem zjištění skutečného stavu věci, nikoliv od stolu spekulativně bagatelizovat uvedenou skutečnost. *„Byť je možné, že některé skutečnosti uváděné žalobcem se mohly dílem protiřečit, nicméně je rovněž třeba brát v úvahu, že výslech na policii je pro bezúhonného člověka poměrně stresující skutečností, rozhodné skutečnosti se také mohly měnit až po výslechu, a navíc se jedná o mladého 'kluka', který mohl zazmatkovat a některé skutečnosti uvést mylně.“* Cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí sice uvádí hlediska nastíněná v § 174a zákona o pobytu cizinců, avšak nijak se nevypořádává s možnými důsledky vyhoštění pro budoucí život žalobce. Žalovaná žádné nové posouzení přiměřenosti neprovedla. Pouze konstatovala, že má žalobce zázemí na území domovského státu, což však není dostatečný důvod pro závěr o přiměřenosti vyhoštění. Není pravdou, že by správní orgány neměly informace k posouzení přiměřenosti. Byly jim známy základní skutečnosti, které měly zohlednit, ale neučinily tak. Napadené rozhodnutí je tudíž nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ani nereflektuje polehčující okolnosti jako je spolupráce žalobce se správními orgány, jeho rodinnou situaci a předchozí společenskou nezávadovost účastníka (vyjma projednávaných deliktů). Správní orgány tyto skutečnosti nezohledňují ani v úvaze Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

o délce vyhoštění. I v tomto rozsahu jsou tedy rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná.

6. Dále namítl, že samotná délka správního vyhoštění je nepřiměřená a neadekvátní okolnostem případu. Jednalo se sice o souběh protiprávního jednání žalobce, bylo ale zjevně nevědomé. Jinak je žalobce zcela bezúhonný (trestní řízení dosud neskončilo žádným pravomocným odsouzením) a společensky jinak nezávadový. Správní orgány tak měly postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění má pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství zásadní následky. Správní orgány by přitom měly volit řešení, které okolnostem odpovídá nejlépe a při co nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby.
7. Žalovaná ve vyjádření k námitce nevyslechnutí družky žalobce uvedla, že žalobce mění družky dle vhodnosti. Napadené rozhodnutí žalovaná doručila v souladu s plnou mocí i údajné družce žalobce, paní M. T. Ta dne 27. 3. 2025 doručila žalované podání, ve kterém žádá, aby již nebyla kontaktována ohledně žalobce, neboť spolu již nebydlí, odjel neznámo kam a nechce s ním mít nic společného. K námitce, že by měl být během výslechu vystresovaný, žalovaná uvedla, že výslech je pro žalobce poměrně běžnou záležitostí, před správním orgánem ale i před orgánem činným v trestním řízení. Námitka žalobce, že délka správního vyhoštění je neadekvátní okolnostem případu a že žalobce jednal zjevně nevědomě, je naprosto lichá. Není zřejmé, jak by bylo možné opatřit si nevědomě padělaný doklad jiné země a prokazovat se jím. Ostatní žalobní námitky jsou shodné jako uplatnil žalobce v odvolání, v tom rozsahu tedy žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu.

8. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. souhlasili (žalobce mlčky, žalovaná výslovně). Soud neprováděl dokazování, neboť všechny podstatné skutečnosti zjistil ze správního spisu, jehož obsahem se dokazování neprovádí.

Posouzení žalobních bodů

10. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta [srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS].
11. Soud předně konstatuje, že obecnou námitku žalobce, že byly v řízení porušeny § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých, obvyklých nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná námitka nedostála. Jde pouze o uvedení zákonných ustanovení, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí opírá. Soud se proto touto obecnou námitkou samostatně nezabýval.

12. Těžiště žaloby je pak posouzení přiměřenosti zásahu správního vyhoštění do žalobcova soukromého a rodinného života (nepřezkoumatelnost, nedostatečné zjištění skutkového stavu) a uložená délka správního vyhoštění. Žalobce nijak nerozporuje samotné naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1, 3 a 4 a písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Soud se tím tedy nezabýval.
13. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce žalovaná řádně nevypořádala jeho odvolací námitky ohledně jeho soužití s družkou paní M. T., občankou ČR. Správní orgány ani nerefletovaly polehčující okolnosti ve prospěch žalobce (jeho spolupráce se správními orgány, jeho rodinná situace a předchozí společenská nezávadovost).
14. K posouzení přiměřenosti cizinecká policie uvedla, že žalobce přicestoval na území ČR v listopadu 2011 (správně 2021, pozn. soudu) a již v té chvíli začal porušovat zákony ČR (tím, že neoznámil do 3 pracovních dnů místo pobytu na území, před vypršením jeho bezvízového styku nevycestoval z území, neprodleně neoznámil ztrátu cestovního dokladu a dále pobýval bez něho, za blíže nezjištěných okolností si opatřil padělaný doklad totožnosti a řidičský průkaz občana Rumunska, při pobytové kontrole nebyl schopen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění ani oprávnění pro výkon pracovní činnosti; při řízení motorového vozidla byl pod vlivem drog, nejednalo se sice o trestný čin, ale věc byla předána správnímu orgánu jako přestupek, byl rovněž odsouzen v domovském státě). Žalobce je v produktivním věku. Sám uvedl, že vazby v ČR nenavázal, neboť na to neměl kvůli zaměstnání čas. Dále cizinecká policie akcentovala důležitost dodržování právních předpisů, zájem na udržení veřejného pořádku a bezpečnosti, princip spravedlnosti a rovnosti v právním státu. Skutečnost, že se na území ČR nachází žalobcova družka a dcera *„jsou to jediné, co cizince uchránilo před maximální lhůtou správního vyhoštění“*. I když jsou rodinné vazby důležité, nemohou být nadřazeny dodržování zákonů. Žalobce pak pobýval na území ČR bez platného dokladu, naopak se prokazoval padělaným dokladem, což svědčí o neúctě k právnímu řádu hostitelské země. Žalobce nebyl schopen se za dva roky ani zapsat do rodného listu dcery. To ukazuje na nedostatek snahy o legalizaci svého pobytu. Rodinné vazby by neměly být zneužívány jako důvod pro obcházení zákonů a vyhýbání se odpovědnosti. Je sice důležité brát v úvahu blaho dítěte, nemůže být však nadřazeno dodržování zákonů. Dítě má právo na stabilní a bezpečné prostředí, což zahrnuje i to, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

jeho rodiče dodržují zákony země, ve kterém žijí. „Už ta skutečnost, že vědom si svého neoprávněného pobytu na území České republiky, se seznámil se ženou, sestěhoval se s ní, následně s ní otěhotněla a až v té době se dozvěděla o jeho nelegálním pobytu, samo vypovídá o jeho povaze. Sám musel předpokládat, že jednou se na jeho neoprávněný pobyt přijde a bude se řešit, nicméně ani k osobě, se kterou sdílí společnou domácnost, nebyl upřímný – opět tak stavěl své zájmy nad zájmy jiných a jeho rodičovství se tak projevilo v době správního vyhoštění, nikoliv však v tom, že by mu správní vyhoštění nebylo uloženo.“

15. V odvolání žalobce namítl, že cizinecká policie nevzala v úvahu polehčující okolnosti, a to že svého činu upřímně lituje, v ČR má přítelkyni, paní M. T., občanku ČR. Od roku 2023 začali společně bydlet, jsou ve vztahu obdobném manželství a plánují společnou budoucnost. Dále rozporoval posouzení bezpečného návratu do země původu.
16. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že vyjádření žalobce hodnotila jako zmatečné a účelové. Žalobce totiž při výsledku uvedl, že žije od svého příjezdu v roce 2021 s paní H. A., státní příslušnicí Ukrajiny. Ta ale uvedla, že do ČR přicestovala až v roce 2022. Mají údajně spolu dceru D. A., v jejím rodném listě však žalobce není zapsán jako otec. V odvolání pak žalobce uvádí, že jeho přítelkyně je paní M. T., občanka ČR, kterou i zmocnil k zastupování a se kterou od roku 2023 začal údajně žít ve vztahu obdobnému manželství a plánují společnou budoucnost. V řízení ve věci mezinárodní ochrany však uvedl jinou adresu než adresu údajné společné domácnosti s paní T. Paní H. A. i její dcera pobývají na území ČR na základě dočasné ochrany, tedy časově omezeného oprávnění občanek jiného státu. Oproti tomu paní M. T. je státní příslušnicí České republiky „a tak asi účastníkovi řízení přišla vhodnější přítelkyně pro účely odvolání“. Tyto očividné a účelové rozpory nepřiměly žalovanou znovu prošetřovat rodinný a soukromý život žalobce tím, že by přistoupil k opakovanému výsledku. Žalobce byl vyslechnut opakovaně a podrobně. Žalobce má přitom v řízení tvrdit konkrétní skutečnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. To však neučinil a svými protichůdnými vyjádřeními jen znevěrohodňuje a vyvrací tvrzení předchozí. Žalobce pak nemá žádné jiné významné vazby k ČR.
17. K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud v obecné rovině uvádí, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 správního řádu. Pokud se odvolací orgán nevypořádá s uplatněnými odvolacími námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
18. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů však musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, v nichž se správní orgán podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat, např. tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela reagovat a neučiní tak ani implicitně (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). O nepřezkoumatelnost nejde ani tehdy, pokud je námitka, kterou správní orgán pominul, pro posouzení věci zjevně irelevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 10. 2020, č. j. 1 Afs 68/2020-31). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.

19. Jak vyplývá z výše uvedené rekapitulace, správní orgány se ke všem námitkám žalobce vyjádřily. Není tedy pravdou, že by se správní orgány argumenty žalobce nezabývaly. Naopak přezkoumatelně odůvodnily, proč z provedených důkazů dospěly k závěru, že správní vyhoštění je přiměřené. Nesouhlas žalobce se závěry správních orgánů nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Ostatně se závěry správních orgánů žalobce v žalobě i polemizuje. Je tedy zcela zřejmé, že obsahu správních rozhodnutí porozuměl.
20. Soud se proto dále zabýval tím, zda správní orgány nepochybily při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce namítá, že správní orgány náležitě nezjistily skutkový stav a porušily tak § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, že žalovaná bez dalšího dokazování zpochybnila jeho tvrzení o soužití s paní M. T. I cizinecká policie v prvostupňovém rozhodnutí dle žalobce nedostatečně posoudila přiměřenost správního vyhoštění.
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
23. Ačkoli je řízení o správním vyhoštění zahajováno z moci úřední (*ex officio*), nelze po příslušném správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch cizince, tj. které by se týkaly i nepřiměřenosti tvrzeného zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Je zejména na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Lze pouze zopakovat, že cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se měl ochrany svých práv aktivně domáhat tak, aby

v řízení mohlo být zjištěno a prokázáno, že chráněná práva budou realizací vyhoštění nepřiměřeně zasažena. Při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života může tedy správní orgán zpravidla vycházet jen ze skutečností uvedených cizincem, neboť sám o nich nemá přehled a nemůže dál, než kam jej účastník pustí (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012-21, ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20, ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34).

24. Při posuzování přiměřenosti vyhoštění ve vztahu k právu na soukromý a rodinný život poměřují správní orgány kritéria stanovená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, bod 17). Není však povinností správního orgánu věnovat se v rozhodnutí každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, bod 16). Právo na soukromý a rodinný život není právem absolutním. To znamená, že v konkrétním případě může nad zájmy jednotlivce převážet zájem státu (viz rozsudek NSS ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45).
25. Soud též připomíná, že pokud cizinec založil či prohluboval svůj rodinný život v ČR s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, bude rozhodnutí o jeho správním vyhoštění představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života pouze výjimečně (rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31). Jak NSS konstatoval v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 *„rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu [...] Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“* Lze odkázat i na rozsudek NSS, ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014-37, ve kterém NSS uvedl, že: *„Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*
26. Ke stejnému závěru dospěl i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20 zdůraznil, že *„je-li shledáno, že k založení rodinného života došlo až v době, kdy stěžovatelův pobytový status v hostitelské zemi byl nejistý, porušení práva na respektování rodinného života dle čl. 8 Úmluvy lze konstatovat pouze výjimečně (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108; rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, cit. výše, § 70; rozhodnutí ESLP ve věci Nguyen proti Norsku ze dne*
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

26. 1. 2016, č. 30984/13, § 28; rozhodnutí ESLP ve věci *Abokar proti Švédsku* ze dne 14. 5. 2019, č. 23270/16, § 37; rozhodnutí ESLP ve věci *Eze proti Švédsku* ze dne 17. 9. 2019, č. 57750/17, § 46).“

27. Rovněž v nyní posuzované věci žalobce přistoupil k budování partnerských vztahů v době, kdy pobýval na území neoprávněně. Žalobce přicestoval na území v roce 2021 bez platného pobytového oprávnění. Jak sám žalobce uvedl při výpovědi dne 20. 6. 2024, pracovní povolení si nevyřídil, rumunský občanský průkaz zahodil, protože mu bylo řečeno, že je pravděpodobně padělaný. Žalobce jako státní příslušník Mongolska si přitom musel být vědom toho, že není rumunským občanem, tedy nemůže legálně vlastnit rumunské osobní doklady. Až poté žalobce začal budovat partnerské vztahy na území ČR.
28. Žalobce argumentoval v průběhu správního řízení ohledně zásahu do jeho soukromého a rodinného života odlišně. V průběhu prvostupňového řízení argumentoval jeho vztahem s paní H. A. a jejich dcerou. V odvolání však argumentoval jeho vztahem s paní M. T. Žalobce v odvolání nijak nepolemizoval se závěry cizinecké policie ohledně jeho vztahu s paní H. A. ani zásahem do nejlepšího zájmu dítěte, jeho (údajné) dceři. Nečiní tak ani v žalobě. Jak soud uvedl výše, je vázán žalobní body, proto se nijak ani nemůže zabývat posouzením cizinecké policie týkající se zásahu do soukromého a rodinného života žalobce ve vztahu k jeho (údajné) dceři a první přítelkyni.
29. Rozhodnutí o správním vyhoštění je rozhodnutím o uložení povinnosti podle § 50 odst. 3 správního řádu, neuplatní se tedy na řízení koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu (srov. rozsudek NSS dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). Žalobce tedy mohl uvést nová tvrzení ohledně jeho soukromého a rodinného života. V odvolání žalobce tedy mohl předeštit nová skutková tvrzení ohledně jeho vztahu s paní M. T. a žalovaná se tímto tvrzením musela zabývat (což učinila). Žalobce však v odvolání (a ani nyní v žalobě) nijak nevysvětlil důvody, pro které se odchýlil od své původní výpovědi nasvědčující tomu, že těžiště jeho soukromého a rodinného života spočívá ve vztahu s paní H. A. a jeho (údajnou) dcerou. Za této situace se soud ztotožňuje se závěrem žalované, že jsou tvrzení žalobce ohledně jeho soukromého a rodinného života zmatečná a jeví se jako účelová. Není sice zcela nemyslitelné, aby se situace žalobce v průběhu správního řízení změnila. V kontextu shora citované judikatury je však na žalobci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, případně o tom nabídl důkazy. Z uvedeného důvodu bylo v zájmu žalobce, aby proto správním orgánům přednesl co nejpodrobněji a nejpresvědčivěji, jaké všechny negativní dopady bude zamítavé správní rozhodnutí mít na jeho soukromý a rodinný život a zejména proč změnil argumentaci ve vztahu k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, tedy že již nepovažuje za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života odloučení od dcery. Místo toho se žalobce omezil pouze na obecné tvrzení o vztahu s novou přítelkyní.
30. Žalobce pak v odvolání ani nenavrhl žádný důkaz k prokázání jeho tvrzení ohledně nové přítelkyně. Není pak úkolem správních orgánů, aby za této skutkové situace prováděly ze své vlastní iniciativy další šetření. Cizinecká policie žalobce opakovaně vyslechla, stejně tak jako první přítelkyni paní H. A., a to i ve vztahu k jejich dceři. Soud tedy neshledává vadný postup žalované v tom, že ze své iniciativy nevyslechla paní M. T. K námitce, že měla žalovaná znovu vyslechnout žalobce, soud podotýká, že výslech účastníka řízení představuje důkazní prostředek, neslouží však k tomu, aby mohl účastník předeštit svá tvrzení. K funkci výslechu účastníka řízení se NSS vyjádřil již v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl: „*Výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá* Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“ Návrh na provedení účastnického výslechu tedy není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jak však uvedl výše, žalobce tak v odvolání neučinil.

31. S ohledem na tyto skutečnosti se v době vydání napadeného rozhodnutí nešlo rozumně domnívat, že by správní vyhoštění mohlo představovat takový zásah do žalobcova soukromého nebo rodinného života, který by bylo možno považovat za nepřiměřený. Soud zejména přihlédl k tomu, že žalobce založil svůj soukromý a rodinný život v ČR s vědomím, že jeho pobyt na území ČR je od počátku neoprávněný, nijak nevysvětlil, že odloučení od dcery již nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života není a omezil pouze na tvrzení o nové přítelkyni. Soud se proto ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že žádné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by uložení správního vyhoštění mělo do žalobcova soukromého a rodinného života zasáhnout skutečně nepřiměřeně.
32. Nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že neušlo jeho pozornosti, že paní M. T. v podání ze dne 26. 3. 2025 (tj. den po vydání napadeného rozhodnutí v reakci na doručení napadeného rozhodnutí jí jako zástupkyni žalobce) požádala žalovaného, aby ji ve věci žalobce již správní orgány nekontaktovaly, neboť se žalobcem nebydlí, neví, co s ním je, odjel někam, neznámo kam, a už s ním nemá již nic společného. Ačkoliv soud posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí k okamžiku vydání napadeného rozhodnutí, toto podání dokresluje nekonzistentnost žalobcových tvrzení ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
33. Žalobce rovněž zdůrazňuje, že se dopustil „pouze“ porušení zákona o pobytu cizinců, jinak je bezúhonný. Soud nezpochybňuje, že důvodem pro jeho správní vyhoštění bylo skutečně porušení podmínek stanovených právními předpisy na úseku pobytu cizinců, které spočívá v tom, že pobýval na území ČR neoprávněně. Nelze ovšem odhlédnout od toho, že se jednalo o dlouhodobé protiprávní jednání a žalobce o něm musel vědět. Závažnost tohoto jednání nelze bagatelizovat konstatováním, že žalobce nebyl v době rozhodování žalované pravomocně odsouzen v trestním řízení. Zájem státu na vyhoštění cizince, který pobývá na jeho území neoprávněně, nelze považovat za zanedbatelný pouze z důvodu, že cizinec nepáchal žádnou další trestnou či jinou nezákonnou činnost (viz rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 182/2015-20).
34. Žalobce též namítal nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění. Žalobce má za to, že správní orgány nevzaly v potaz skutečnosti v jeho prospěch. Délku správního vyhoštění považuje za neadekvátní vzhledem k okolnostem případu. Tvrdí, že jeho jednání bylo zjevně nevědomé a jinak je bezúhonný. Správní orgány tedy měly postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
35. Předně z rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že při rozhodování braly v potaz všechny rozhodující okolnosti, tedy jak závažnost zjištěného protiprávního jednání žalobce, tak další poznatky o žalobcově způsobu života na území České republiky a jeho rodinnou situaci.
36. Cizinecká policie uložila vyhoštění na dobu poloviny možného zákonného rozpětí. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedla, že přihlédla k pobytové historii žalobce, který od začátku svého pobytu nedodržoval povinnosti dle zákona o pobytu cizinců (k tomu viz výše). S ohledem na tyto okolnosti by cizinecká policie jinak uložila maximální dobu vyhoštění, ale přihlédla k tomu, že má žalobce na území ČR dceru, občanku Ukrajiny.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

Cizinecká policie tedy zohlednila, že žalobce na území České republiky pobýval bez povolení, po celou dobu svého pobytu porušoval povinnosti dle zákona o pobytu cizinců a na druhou stranu zohlednila cizinecká policie ve prospěch žalobce jeho rodinnou situaci.

37. Žalobce v odvolání nenamítal nepřiměřenost samotné délky vyhoštění. Argumentoval však tím, že cizinecká policie nevzala v potaz jako polehčující okolnost to, že činu upřímně lituje. Žalovaná k tomu v napadeném rozhodnutí uvedla, že žalobce se dopustil protiprávního jednání, které naplňuje skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) body 1, 3 a 4 a dále § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění pak není závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince. Není na uvážení správního orgánu, jestli správní vyhoštění uloží. Následně projevená lítost žalobce není důvodem pro upuštění od správního vyhoštění. Žalobce opakovaně úmyslně porušoval právní předpisy. Nebyl nalezen jediný záznam, ze kterého by vyplývalo, že by se žalobce alespoň pokusil získat pobytové oprávnění či že by požádal o vydání cestovního dokladu. Namísto toho se prokazoval padělaným rumunským dokladem. Nad rámec vytýkaného porušení žalobce řádně neohlásil místo pobytu na území ani nemá sjednáno zdravotní pojištění a při ztrátě cestovního dokladu toto neprodleně neoznámil policii. Právní předpisy porušoval i v domovském státě, kde byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a v Norsku, odkud byl deportován.
38. Ze správních rozhodnutí, které se mohou argumentačně doplňovat a pro účely soudního přezkumu jsou považovány za jeden celek, jsou tedy seznatelné důvody, pro které správní orgány uložily žalobci správní vyhoštění v délce 2 a půl roku. Při úvaze o délce vyhoštění pak přihlédlý ke všem zjištěným skutečnostem.
39. Soud upozorňuje, že stanovená doba je výsledkem správního uvážení, které podléhá soudnímu přezkumu jen omezeně. Soudy přezkoumávají pouze to, zda správní orgány při rozhodování nepřekročily meze správního uvážení (srov. např. rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 72/2017-30, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19). Za protiprávní jednání žalobce lze délku správního vyhoštění uložit v rozpětí až do 5 let. Stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území Evropské unie, na dobu 2 a půl let soud neshledal vzhledem ke zjištěným okolnostem případu jako excesivní. Pakliže žalovaná při svém správním uvážení nijak nepřekročila meze dané zákonem, nelze se ani blíže v soudním přezkumu uloženou délkou správního vyhoštění zabývat. Správní úvaha nevybočila z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na ní založené bylo odůvodněno a skutečnosti, o které cizinecká policie své posouzení opřela, měly oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Při rozhodování o době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, tedy správní orgány nepřekročily svoje diskreční oprávnění. V projednávané věci pak soudu nebyla předložena a soud ani nemá žádnou indicii o tom, že by stanovená výměra zákazu vstupu byla v rozporu s dosavadní správní praxí správních orgánů.
40. K postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy uložení „pouze“ povinnosti opustit území, soud uvádí, že správní orgány primárně zvažují uložení správního vyhoštění a teprve tehdy, shledají-li nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince, popřípadě zjistí-li jiný důvod bránící uložení správního vyhoštění, přistoupí k uložení povinnosti opustit území České republiky (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 Azs 322/2018-28). Jak však soud uvedl výše, ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že se o nepřiměřený zásah nejedná. Pokud nebyly v řízení o správním vyhoštění zjištěny skutečnosti bránící jeho uložení, neměla žalovaná (cizinecká policie) důvod měnit předmět řízení na povinnost opustit území. Aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců přichází v úvahu
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Mgr. E. M.

jen, pokud nebyly naplněny podmínky uložení správního vyhoštění. „*Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27; ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19).

41. Co se týče námitky, že nebyla zhodnoceno, že žalobce jednal (dle jeho tvrzení) zjevně nevědomě, soud uvádí, že pro uložení správního vyhoštění není podstatné ani to, zda se cizinec daného protiprávního jednání dopustil zaviněně, či nikoli (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 27. 5. 2015, č. j. 3 Azs 264/2014-25). Při rozhodování bylo podstatné to, že žalobce naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, což žalobce ani nerozporoval. Důvody, které ke vzniku protiprávního stavu žalobce vedly, neměly na rozhodování vliv.
42. Ačkoliv se naplnění důvodů pro uložení správního vyhoštění posuzuje bez ohledu na zavinění, neznamená to, že správní orgán má při zkoumání důvodů vyhoštění okolnosti, které se vztahují přímo k osobě cizince a jeho jednání, ignorovat. V nyní projednávaném případě však jednání žalobce nelze dostatečně omluvit. Cizinec pobývajícím na území ČR si má a může být vědom toho, že jeho pobyt zde není samozřejmý, neexistuje na něj až na zvláštní případy nárok bez dalšího a – především – že se musí odehrávat za dodržení zákonem stanovených pravidel pro pobyt cizinců. Po cizinci – a v tom se jeho status zcela zásadně liší od občana ČR či jiné mu na roveň postavené fyzické osoby, typicky občana jiného členského státu EU – lze v tomto ohledu požadovat jakousi předběžnou opatrnost, tedy vyšší než běžnou míru pečlivosti ve vztahu k dodržování pravidel pro pobyt cizinců. Je tedy zásadně věcí cizince, aby tato pravidla řádně dodržoval a věnoval dostatečnou pozornost úředním úkonům, které je v souvislosti s tím povinen činit. Neučinil-li tak, musí nést důsledky svého nedostatečně bdělého jednání.

Závěr a náklady řízení

43. Jelikož soud neshledal žádný žalobní bod důvodným a z obsahu spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
44. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který nebyl ve věci úspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která byla naopak plně úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. května 2025

Martina Kotouček Mikolášková v. r.
soudkyně